

Texty z Vaší literární dílny a jiné

Vánoce přicházejí

Ten krásný čas vánoční u mě začíná již 1. prosince. Letošní rok však začal poněkud netradičně. Ještě v posteli jsem Dobrušku (tak říkám osobní asistentce) požádala o výrobu adventního věnce a dalších okras do bytu k oslavě narozenin Ježíška. Výraz v jejích očích byl jasný – adventní věnec nebude, byt maximálně vyčistí, avšak rozhodně nenazdobí.

Smutek a zklamání ve svém srdci jsem obratně skryla a zachovala se jako správný manažer – pokud nechceš dělat výzdobu, samozřejmě tě nebudu nutit, běž ale nastudovat recept na vánoční perníčky!

Bylo mi jí trochu líto, neměla holka moc na vybranou, možnosti však dostala, nemůže si tedy stěžovat na špatné zacházení.

V každé rodině existuje recept na ty nejlepší perníčky. Míchání koření na ně připomíná alchymistickou dílnu na výrobu kamene mudrců. Já to vyřešila zakoupením kypřícího prášku do perníku. Potom stačí přidat vejce, mléko, cukr, mouku a med a hňácat a hňácat.

Druhý den jsme zapnuly troubu, vytáhly formičky a daly se do práce. Za pár hodin jsme se s Dobruškou těšily ze stáda losů, medvědů, lišek, veverek, ježků a šneků. Bonusem navíc byla nádherná vůně v celém bytě. Jako hudební doprovod nám totálně nevánočně zahrál Xindl X a Jarek Nohavica. Místo první svíčky na adventním věnci si Dobruška zapálila cigaretu.

Moje dvě psí holčičky samozřejmě chtěly ochutnat vánoční cukroví. Musíte však uznat, že ani dva bišonci na jednoho perníkového medvěda prostě nestačí.

Monika Henčlová

Vánoční

Kamil si pozorně prohlížel vánoční stromky. Hezky jeden po druhém. Popojížděl na svém ortopedickém vozíku sem a tam, bral je do ruky, zkoumal jejich výšku, barvu, čerstvost...

Po půlhodinovém hledání k němu přistoupil mladý prodavač: „Mohu vám nějak pomoci? Poradit?“ Kamil se zarazil. „Nevím. Možná. Chci ten nejkrásnější.“ „Jistě. Jak vysoký? Jak široký?“ „To je jedno,“ říká Kamil. Prodavač znejistěl. To se mu ještě nestalo. Začal teda stromky sám přebírat a ty nejhezčí dával bokem, aby je muži na vozíku mohl ukázat.

„Smrček, nebo jedličku? Nebo borovičky?“ Kamil krčil rameny. Nevěděl, co říct. „Jaký máte stojan? S nádobkou na vodu,

nebo bez?“ „Nemám stojan,“ řekl tiše. „Aha. Vy ho věšíte na strop, že? To je teď v módě. Bydlíte v paneláku?“ Vozíčkář přikývl: „Jo, v centru. Ale stromek nevěším.“ Tajně doufal, že se ho už prodavač přestane vyptávat., když mu už všechno řekl. Opak byl ale pravdou. „Moc se omlouvám, ale potom nechápu... a nevím, co vám vybrat, co vám poradit. Můžete mi, prosím, vysvětlit, co teda s tím stromečkem děláte?“ „Nic.“ Prodavač překvapeně zvedl obočí. „Stojí v koutě jen tak, opřený o zeď.“ A po chvíli smutně dodal: „Holý, bez ozdob.“ Prodavač se už nechtěl dále vyptávat.

Muž na vozíku jako by si přečetl jeho myšlenky. „Jsou přece vánoce, stromeček mít musím. A proč ho neozdobím?“ Zhluboka se nadechl: „Chtěl jste se na to zeptat, že? Všichni jsou na to zvědaví.“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „Nemám pro koho. Žiji sám. Úplně sám. Koupím si stromek, postavím ho do kouta, otevřu si láhev vína, sednu si ke stromečku...“ nedokončil. Do očí se mu začaly tlačit slzy. Raději rychle otočil svůj vozík a odjížděl směrem k autobusové zastávce. Mladý prodavač za ním ještě chvíli hleděl, potom vybral ten nejhezčí stromek a postavil ho bokem.

Na druhý den měl v obchodě volno. Vrátil se tam, aby koupil jiný – malý a už ozdobený stromeček. Potom ještě láhev vína, krabici chlebiček a zajel do centra. Chtěl najít toho pána na vozíku, který žije sám. Jak to udělá, ale nevěděl.

Měl štěstí, potkal ho. „Jedu za vámi. Něco jsem vám přinesl.“ Kamil na něho vy-třeštil oči. „Mně?“ Nechápal. „Co? A proč?“ Mladík se usmál: „Stromeček přece. A už ozdobený! A ještě chlebičky víno.“ Když uviděl překvapený výraz ve tváři muže na vozíku, dodal: „Jsou přece Vánoce!“

Věra Schmidová

Na vozíku s psími kamarády

Ahoj podobně raněným. Rád se podělím o radost i radu, že se psy je život

veselý. Po úraze při motokrosu jsem zůstal na vozíku a byl věčně na hraně s psychikou. A tak nápad pořídit si psy na sebe nenechal dlouho čekat. Mám celkem dva – westíka Maxe a německého ovčáka Ronyho. Max je starší, ale už jako štěně mi pěkně zatápněl. Jsem kvadruplegik a mé ruce i nohy byly okousány jako kus klacku. V obýváku zřídil madla na sedačce, maminy pantofle roztrhal na cucky. Rád je, asi jako každý pes, venku a vše prozkoumává a hrabe v zemi, kde může. Když jdeme třeba k lékaři a Max zůstane doma s mamčou, při našem příjezdu nám z radosti zatančí lambádu. Kouzelný je i tehdy, když ležím na lůžku. To si ke mně vyleze přes křeslo a odpočíváme společně. Taky mě hlídá, když cvičím. Na návštěvě u sestry zase umí hezky provětrat slepice. Má rád i sestřiny fenky – jedenáctiletou černou labradorku Desinku a čivavu Stázinku, té jsou teprve tři měsíce. Senzačně si také hraje s neteřinkami.

Na naší zahradě, kde máme našeho druhého psa Ronyho, Maxík rád lehává na cestě a pozoruje dění okolo, zkrátka chce mít přehled. Rony už je dvouletý, ale blbnou spolu jako malí kluci. Rony na zahradě hlídá, Max žije s námi v panelovém domě. V létě na zahradě spíme a při teplém počasí je oba koupeme. Mamču pak rozzlobí, když čistí vlítnou do jahod, jsou to prostě rošťáci. Rony je teď habán, je moc srandovní, když na něj mluvíme – neuvěřitelně při tom kroutí hlavou.

Když jedeme k zvěrolékaři na očkování, oba jsou ve voze jak diví a v ordinaci je vždy haló. Dostanou včelku a jedem domů. V zimě chodí převážně za Ronym tatík, aby ho vyvenčil a dal mu najíst.

Max miluje spaní a teploučko, ale když jde někdo po chodbě, v okamžiku je vzhůru a letí ke dveřím a vyštěkává. Mimo chodem, oba pejsci jsou pěkní labužníci. Maxík, když má na něco chuť a honí ho mlsna, sedne si u špajzu, kde má mamka schované jeho chuťovky. Maxík je taky rád ve společnosti, musíme ho všude brát s sebou. Když ho mamka venčí, je velmi zvědavý. Občas se mamka zastaví se sousedkami na kus řeči, on vedle ní sedí jak přišitý a poslouchá jak Kelišová.

Z mé postele, kterou mám u okna, zase čučí na sídliště a jakmile uvidí nějakého pejska, vrčí a štěká na něj. Když jedeme s mamčou na delší dobu na rehabilitaci, při příjezdu domů je pokaždé velké vítání. Život s nimi je zkrátka moc fajn.

Jarda Sklenář, Žatec